

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Soli Episcopi Romano competere jus separandi conjugium Episcopi & Ecclesiæ pronuntiavit Innocentius III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

CAPVT VIII.

Synopsis.

I. Soli Episcopo Romano competere ius separandi coniugium Episcopi & Ecclesia pronuntiauit Innocentius III.

II. Migrationes à civitate in civitatem vetite antiquitus. Eam ob causam Eusebius Casariensis recusat episcopatum Antiochenum.

III. Ea prohibitiones locum habent quando Episcopi, avaritia aut ambitione inflammati, aliam invadunt. At si Ecclesie utilitas id fieri postulet, tum verò vetite non sunt. Ad synodum provincia pertinet cognitio huius utilitatis. Probatur ex Concilio IV. Carthaginensi.

IV. Pelagius II. rectè explicat casus in quibus vetite aut licite sunt translationes. ad eas autem pervadendum necessarium non esse consensum sedis Apostolicæ, sed tantum auctoritatem Metropolitanam.

V. Varia huius rei vocabula apud Græcos. Translatio autem & migratio apud eos permittuntur, ex auctoritate tamen synodi provincia. Invasio verò prohibetur.

VI. Cessiones episcopatum olim vetite erant. Probatur ex Cyrillo Alexandrino. Emergunt tamen interdum occasiones in quibus discedendum est à summo illo iure. Probatur ex Synodo Pamphylia, & ex Concilio Ephesino, & ex Constantinopolitano sub Photio. Item ex Pelagio, Gregorio magno, & aliis.

VII. Renuntiationes admittere poterant Metropolitanam. Innocentius III. id ius reservavit apostolicæ sedi. Hilgodus Suesionensis renuntiavit episcopatum, & in monasterium secessit, in scio prorsus Pontifice.

VIII. Per eas tempestates resignationes non poterant fieri in favorem. Quippe vetitum erat ne Episcopi sibi deligerent successores. Augustinus tamen Valerio Hipponensi datus est coepiscopus. Cur Augustinus dicat violatos in hoc facto fuisse canones Nicanos. Ipse verò successorem sibi constituit Eradium.

IX. Consuetudo hac viam aperiebat ad successiones hereditarias in Ecclesiis. Quod improbat Hilarus Papa.

X. Quandonam substitutiones illa toleranda sint, aut legitima.

XI. An soli Pontifici Romano liceat Coadjutores dare cum futura successione. Ius illud competere synodo provincia probatur exemplo Augustini & auctoritate Concilij Meldensis.

XII. Abbates, etiam exempti, ordinabantur à suis Episcopis. Probatur ex privilegio quod monasterio Corbeiensis concessit Episcopus Ambianensis.

XIII. Idem usus vigeat atate Ivonia Carnotensis. Sed Episcopis professionem obedientiam non faciebant Abbates exempti, aut sedi apostolicæ immediate subiecti. Inve novo, exempti à Summo Pontifice confirmari debent.

I. NVNC quoniam accuratè expendimus ordinem consecrationis Episcoporum, tria notatu digna esse arbitror, quæ contingere possunt in his occasionibus, nimirum cessiones sive renuntiationes, quas nos episcopatum resignationes vocamus,

translationes, & Coadjutorum institutiones cum futura successione reservatione.

Innocentius III. in decretali epistola pronuntiauit soli Pontifici Romano ex iure divino competere auctoritatem separandi coniugium spirituale quod ab Episcopo cum sua Ecclesia contractum est; sive illud fiat per viam cessionis, translationis, aut depositionis. Quia verò in libro septimo, in quo agitur de depositione Episcoporum, ostensus sum hanc Innocentij propositionem, saltem quoad depositionem, antiquis canonibus & decretis Summorum. Pontificum esse contrariam, satis erit hoc loco si eandem curam adhibeam quoad cessiones & translationes.

II. Primum omnium satis constat migrationes ab Ecclesiis sive sedibus ad alias gravibus pœnis intentatis prohibitas esse à canonibus, cum in canone Nicæno xv. ita legatur: *De civitate in civitatem non Episcopus, non Presbyter, non Diaconus transferatur.* quod in Concilio quoque Antiocheno & Sardinensi confirmatum est. Iulius verò Episcopus Romanus in epistola ad Orientales, quæ extat apud Athanasium, Eusebianis exprimat quod Ecclesias suas desererent, ut ad alias commodiores migrarent. Eusebius Casareæ Episcopus Ecclesie Antiochenæ cathedram recusavit, quæ ei à clero illius civitatis offerebatur; quoniam id Canonibus contrarium extitisset, si Casareensem Ecclesiam pro Antiochena dimisisset. Quin & Romana Synodus sub Damaso celebrata eos communione privat qui ab una Ecclesia in aliam migraverint, donec ad primam redierint. Concilium Carthagin. can. 48. damnat in universum translationes; quas in synodo quoque generali Capuensi damnatas pronuntiat. quod etiam, inquit, in Capuensi plenaria synodo videtur statutum. Ceterum hoc disciplina caput suo etiam suffragio comprobant Leo I. in epistola ad Anastasium Thessalonicensem, Hilarus in epistola ad Ascanium cap. xxv, & Synodus Meldensis canone trigesimo.

III. Igitur ex prohibitiones locum habent quando Episcopi avaritia aut ambitione inflammati, Ecclesias suas absque superiorum suorum auctoritate dimittunt, & aliam sedem invadunt. At si Ecclesie utilitas postulet ut translationes fiant ab uno episcopatu in alium, tum verò vetite non sunt. Quinimò sæpissime sic usurpatum est in Ecclesia; ut ex diversis translationum exemplis à Socrate allatis colligitur, & ex Theodoro.

Ad Metropolitanam autem & Episcoporum comprovincialium cognitionem spectat an